

תה"ג 23733/08-14 - מדינת ישראל נגד מ ל

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

תה"ג 23733-08-14 מדינת ישראל נ' ל(אחר/נוסף)

העותרת

מדינת ישראל

ע"י עו"ד אביטל ריבנר-אורון

נגד

המשיבה

מ ל עו"ד יהודה פריד ועו"ד עדי ניב

החלטה

כל מאמצי לקיים דיון בנוכחות המשיבה עלו בתוהו.

כידוע, בצד החתירה להשגת הרמוניה בין דיני ההסגרה והסכמי ההסגרה לבין שיטת המשפט הפנימית כולה, יש לשאוף להחלת דיני ההסגרה בדרך המתחשבת בהתייבויות הבין-לאומיות שישראל לקחה על עצמה במישור המשפט הבין-לאומי. ואולם, **"כאשר שתי המערכות הנורמטיביות - הפנימית והבין-לאומית - אינן מתיישבות זו עם זו בתחום ההסגרה, יש לתת עדיפות לנורמה הלאומית על פני הנורמה הבין-לאומית"** (ע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים ביום 14.1.10).

לפי הדין הישראלי, לא ניתן לקיים דיון פלילי ללא נוכחות הנאשם.

בתיק זה, לפני כל דיון שנקבע, הוגשה חוות דעת רפואית, לרבות מבתי חולים ממשלתיים, לפיה מצבה הנפשי של המשיבה אינו מאפשר קיום דיון בנוכחותה. לכך נוספו חוות דעת פרטיות ולאחרונה, לפי בקשתי, נבדקה המשיבה גם על ידי הפסיכיאטר המחוזי בביתה.

ביום 3.1.16 הגיש הפסיכיאטר המחוזי, ד"ר יעקב צ'רנס, חוות דעת לפיה המשיבה איננה מסוגלת להבין את מהות הליכי המשפט ואת ההשלכות של הראיות המובאות בפניה מחמת מחלתה הנפשית. כמו כן, ציין ד"ר צ'רנס, כי יום לאחר בדיקתו, אושפזה המשיבה בבית החולים תל השומר.

העותרת לא הסתפקה בכך וביקשה לקבל חוות דעת פסיכיאטרית בהתאם לסעיף 15(ג) לחוק לטיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991. העותרת טענה, כי ד"ר צ'רנס לא התייחס בחוות דעתו למספר נושאים ובהם עברה הפסיכיאטר של המשיבה, מקור הפסיכוזא הנוכחי ממנה סובלת המשיבה, האם המשיבה סובלת ממחלת נפש וכן ביקשה להתייחס

לתופעה של התקפים פסיכוטטיים חולפים שמתעוררים סמוך לדיון משפטי והדרך למונעם, תוך פירוט הטיפול לו זקוקה המשיבה ופרוגנוזה עתידית.

באי כוח המשיבה התנגדו לבקשה וטענו, כי יש להסתפק בחומר הרפואי שהוגש עד כה ולהורות על הפסקת ההליכים נגד המשיבה בהתאם לסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

בדיון שקיימתי הבוקר, הפנתה העותרת לגיליון סיכום מחלה שהועבר לבית המשפט לפי בקשתי, מבית החולים שיב"א, מיום 14.1.16. במסמך זה, צוין, כי המשיבה הגיעה עם מכתב הפנייה למיון הפסיכיאטרי מהרופא המטפל בהמלצה לאשפוז מתאריך 30.12.15, וכי "**לא ברור**" מדוע פנתה לאשפוז רק ביום 3.1.16 (יצוין, כי דיון בבקשת ההסגרה נקבע ליום 5.1.16).

נקודה נוספת הדורשת התייחסות, נעוצה בדברים שצינה ד"ר רבונה שפרינגר, מנהלת המחלקה, לפיהם "**בלט פער בין התנהגותה במחלקה, בקבוצות ובמהלך שיחות טלפון עם המשפחה לבין התנהגותה בבדיקותיה הפורמאליות**". כמו כן, ציינה ד"ר שפרינגר, כי לאחר שהתקיים הדיון המשפטי, ביקשה המשיבה להשתחרר מאשפוז.

אציין, כי הפניתי את בקשתה של העותרת ואת תגובת באי כוחה לפסיכיאטר המחוזי, אשר הדגיש, כי פעל על פי הוראות ברורות של בית המשפט וכפי שצינתי, יש לי הערכה מלאה ואמון מלא בפסיכיאטר המחוזי, גם אם וכאשר חוות דעתו אינה נוחה לצד זה או אחר.

ב"כ העותרת טענה, כי "**למשיבה אין אינטרס להבריא אלא להמשיך את המצב הנוכחי כדי למנוע את הסגרתה לאוסטרליה**" (בע' 24 ש' 30 לפרוטוקול).

כדי להפיס את דעתה של העותרת, ולא בלי היסוס, אני נעתר לבקשתה ומורה, בהתאם לסעיף 15(ג) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991, כי המשיבה תובא לבדיקה פסיכיאטרית אצל הפסיכיאטר המחוזי, לצורך עריכת הבדיקה המתבקשת. אם ד"ר צ'רנס יסבור, כי לא ניתן לבדוק את המשיבה אלא בתנאי אשפוז, יינתן צו לאשפוז של המשיבה.

הבדיקה תעשה בהקדם וחוות הדעת תוגש לבית המשפט עד ולא יאוחר מיום 15.3.16.

קובע לדיון ולבירור ביום 20.3.16 בשעה 14:30.

יש לשלוח העתק לצדדים ולפסיכיאטר המחוזי.

ניתנה היום, י"ב אדר א' תשע"ו, 21 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.